

ארצות הברית בין השאר. בדיחה שבדית

השואל את מי שיודע מהו מרכזה של העיר ניו יורק, יקבל תשובה: ככר הטיימס. במפגש של שלושה רחובות ניו יורקיים חשובים: ה-42, ברודוויי והשדרה השביעית (לשוא יחפש התייר עצים בשדרה) נוצרת ככר רחבה ובמרכזה של הככר עומד בנין גבה קומה (אך ננס בעינינו) של פתחו הקרובים, שצורתו משולשת. על פתחו טבלאות נחושת ועליהן כתובת: "ניו יורק טיימס" - כל החדשות הראויות לפרסום. על הקיר הצינאי, בין הקומה הראשונה לשנייה, מרצדות מדי ערב אותיות האור גדולות, המסירות את תמצית החדשות האחרונות לעוברים ולשבים.

זהו בנין הניו יורק טיימס. מסביבו רקד הנער הצינאי הניו יורקי הורה סוערת ברוח הלילה ב-14 במאי 1948, כאשר הופיעה באר תיבת האור הידועה כי מדינת ישראל הוכרזה בתל-אביב. מול הבנין הזה מצפים ההמונים לתוצאות, בליל הבחירות לנשיאות ארצות הברית. כאן מחכים הניו יורקים, בליל ראש השנה האזרחית לשעת חצות. רק מעטים יודעים עים שהמערכת אינה יושבת באותו בנין משור נה צורה, אלא בבנין גדול יותר ברחוב סמוך. רק מעטים, ביחס, מאלה המעלים את שם הטיימס על שפתויהם יום יום קוראים את העתון רב הכמות, ורק מעטים מאנשי המפתח בעולם המדינות, העתונות, העסקים בעולם מוותרים על הניו יורק טיימס. הטיימס הוא העתון היחיד בעולם המוסר דוחיים סטינוגרפיים מלאים של נאומים חשובים, לא רק של נשיא ארצות הברית, או מועמדים לנשיאות או סינאטורים חשובים, אלא גם חוות דעת האפיפיור, הכרזות של אישי חוץ לארץ. הטיימס הדפיס יום יום דו חים מלאים (פרט לקיצוצי הצנזורה) משיבות ועדת החקירה בענין פטורי גנרל מק'ארתור. הטיימס פרסם במלואו את חוזה השלום עם יפן.

בכל יום ראשון בשבוע מוסר הטיימס תמצית דרשות הרבנים בבתי הכנסת החשור ביום בעיר, וביום ב' - מה אמרו הכהנים ביום עמול בכנסיות. מדור הספורט שלו מוסר יום יום פרטים מדויקים על הישגי הספורטאים לא רק של מיום האתמול, אלא גם את הישגיהם הבינוניים במשך כל השנה. הטיימס הוא העתון היחיד בעולם המוכן להק' דיש מקום לבדיחה שמקורה בשבדיה על ספרו של פראנקל. היא מובאת לא במרור הצחק שאינו קיים בטיימס, אלא כמברק מאת כתב מיוחד משטוקהולם.

בעת מלחמת העצמאות הקדיש הטיימס יום יום יותר מליים על המתרחש בישראל מאשר השחרור את ארבעת עמודיו של עתון תל-אביבי. הטיימס פרסם אפילו את ההלצות שהיו רוחות אותם ימים ברחוב הישראלי, תאר את צורתם החיצונית של חיות הנגב ולוחמי הגליל והסביר את ההבדל ביניהם. המעיין בטיימס של אותן שנים יקבל תמונה מקיפה יותר, צבאית, כלכלית, חברתית, של הארץ, מאשר ימצא בעתונות המקומית של אותה תקופה. כל זה למרות שהיה כל השנים אנטי-צינאי קיצוני, האמין בהתבוללותם של יהודי אמריקה.

בדי מעשי ניו יורק, האיש שעשה את הטיימס מה שהוא כיום, אויבקיטיבי, שמרני, מקיף, היה אדולף אוקס, יהודי ליד סינסינטי. טי שהתחיל את דרכו בעתונות כמדפיס, לאחר שקנה, והוא בן 20, יומן בעיר שדה, הצליח להפוך אותו מעסק מופקפק לעתון פורה. כעבור 18 שנה החליט לעבור לניו

יורק, קנה את הטיימס המקומי שהיה עד אז עתון סנסאציוני למדי ועומד, מבחינה כלכלית, על כרעי תרנגולת, העלה את רמתו תוך שנים אחדות, עד אשר בתחילת המאה הנוכחית החל הטיימס לעלות למרום סולם ההגינות, הפך למה שהוא כיום הזה: העתון המכובד ביותר בעולם.

היה זה אוקס שהדביק לטיימס את הסיסמה כל, "החדשות הראויות לפרסום". הוא הטיל חרם על הכתבות המרעישות על אודות גיי רוישים, מעשי ניאוף ובגידה, סנסאציות זרות אחרות, שפארו את העמודים הראשונים של העתונות הצהובה. בגלל זה תפוצת הטיימס (חצי מיליון בימות החול, קצת יותר ממיליון ביום א') היא הרביעית בין עתוני ניו יורק, מפגרת בהרבה מאחורי העתון הניו יורק (שני מיליון וחצי בימות החול, ארבעה מיליון וחצי ביום א').

הטיימס מופיע בשתי מהדורות יומיות. הראשונה, יוצאת לשוק בדיוק בחצות הלילה, עתונים אחרים מקדימים ומוציאים את מהדורתם הראשונה בתשע בערב (עם תאריך יום המחרת, כמובן). אפילו ההראלד טריב' יון המכובד והשמרני יוצא לאור באחת

המאורע ציון בכל העולם בהבלטה יתרה. העתון היחיד שלא נתן לזה פרסומת רעשנית: הניו יורק טיימס.

ברית המועצות ארבע ריבואות שמשות

כבר בראשית יולי התנבאו הישישים והישישות ברבררי מוסקבה כי פורענות הים קשה מתרגשת באה. הם עוד זכרו את 1920 ו-1936, כאשר לפתע, ללא כל אזהרה מוקדמת, מצאה עצמה מוסקבה הבירה, בעלת האקלים היבשתי, במרכז השתוללותם של גלי אייר חם, אשר נהר מאזורים הדרומיים מורחיים של ברית המועצות.

החמסין במוסקבה היה בו מן החידוש ומן הפתעה ומישמש מקור השארה לשירו של וולדימיר מאיקובסקי שתיארו כ"ארבע ריבואות שמשות" ואמנם הראה המדחום, באותו בוקר רותח של 1920, 36:4 מעלות בצל. אנשים יראי-שמים הצטלבו והיכו ליום הדין בו ישרפו החוטאים והחטאים של מהפכת 1917.

אך יום הדין לא בא ותתיקי מוסקבה לא

מוסקבה: נער מוביל קרה, שוטר אדיב, מכוניות מפוארות החוטאים והחטאים לא נשרפו.

היו זוכרים את המאורע לולא חזר הטבע, והשנה 16 שנה, ב-1936, חמסין דור יומי בן 36:5 מעלות בצל, לעבר הבירה. מטאורולוגים מצויידים במכשירים חדישים וישישים בעלי שיגרון הזהירו, השנה, על החמסין המתקרב, במחזוריות מפליאה: 1920, 1936, 1951.

בין הכבאים: מטוסי קרב. מוסקבה, שהיא אחת הערים המתוכננות והמוני הגות בקפדנות הרבה ביותר בעולם, הכינה עצמה לקראת החוויה של יום בקרהמשהו ביסודיות יתירה.

ערב החמסין נפתחו, בפקודת ראש העיר, דלתות ומבואות המטרו (המבון התתי-קרי) קעי של הרכבת התחתית) והופעלו כל מאורי רריו. המטרה: המטרו ישמש מחסה למאות האלפים מוכייהשרב.

לכל המשדרים הממשלתיים, בתי-ההור לים והספר סופקו מאזוריים נוספים. ליד בתי המסחר לשמשיות ומניפות אוצבו אנשי מטרה עוד בשעות הבוקר המוקדמות להי כוונת תורי הגונים. בתי החרושת לקרת

עשרה. לא כן הטיימס. הוא נושא את התאריך של רגע המכירה הראשונה. מהדורה שניה של הטיימס יוצאת לאור בשלוש לפנות בוקר ובה מופיעה כבר בקורת כל הצגות וקונצ'רטי ליל אמש.

לעולם לא יוציא הטיימס הוצאה מיוחדת, כדוגמת שאר העתונים הניו יורקיים. כאשר נרצח גנדי וכל העתונים מהרו להוציא מהדורות בוקר מיוחדות, התאפק הטיימס שעות רבות, הודיע על כך רק במהדורה הרגילה, בחצות. אבל תחת הרויו של העתון, המשדרת את החדשות בכל שעה, הודיעה על כך קודם לכן, כמובן, ובשש בערב, עם הדלק אורן של חדשות החשמל, נסרה הבשורה לעוברים ושבים כבר הטיימס.

ביום ראשון מופיע הטיימס לא בארבעים חמשים עמוד, כמו בימות החול, אלא במהדורה מוגדלת בהרבה, המכילה, מלבד החידושים השוטפות, תוספות מרובות-עמודים לספורט, שעשועים, מסחר ולכלכלה, עניני מקרקעין, ספרות, אפנה, תוספת מצוירת ומדור גדול למודעות קטנות. החודש מלאו לניו יורק טיימס 100 שנה.

קיבלו הוראה לעבוד חמש משמרות במקום שלוש ולהכפיל את תפוקתם. הקיוסקים ובי תי המכרז לגלידה הותרו שלא לאחר בכף תיחת עסקיהם ולא להקדים בסגירתם. גוייסו כאלף מכוניות להבאת גלידה וקי רח לילדי הגנים ובתי הספר, 450 מכוניות מים להרבעת הרחובות הצרובים. כל ההג' בלות על השימוש במים ובחשמל הוסרו. בפקודת המשרד להידרוטכניקה הופעל סכר נוסף בתעלת-מוסקבה אשר העלה את הסיפקת החשמל הדרוש ליום בשליש.

עשרות אמבולנסים הועמדו במצב הכן יחד עם גודי מכבי אש, משמר אזרחי, צבא ומשטרה. 150 שוטרים נשלחו, במיוחד, להוקף היחפה של חימקה על נהר מוסקבה, החוק 23 קילומטר מהבירה, כדי להסדיר את תנועת רכבות המתרחצים.

מסגרים ובעלי מלאכה הובהלו במוניות אל כל אחת מ-750 המוקרות אשר בבירה לבדיקה ומבחן אחרון. ראש העיר שידר מדי עשרים דקות הוראה להנות מלאי מים בכל דירה. לכל רובע הוקצתה פלוגה לחימה באש, מורכבת צעירי קומסומוול (תנועת הנוער הקומוניסטית) ששמרה על בריו הכי בוי והשטיחה את צינורות הכיבוי המגול-גלים לשם בדיקה אחרונה.

גדודי צבא ממוכנים הוכנו ליד פרברי העיריפים של הבירה, בשדה התעופה טושינו אורגן להק מטוסי קרב שצוודו בסילוני ענק לכיבוי שריפות, לשם איתור שריפות גודי לות.

החיילים היו אדיבים. ב-1030 בלי לה התיצבו מנהלי המחלקות לפני ראש העיר, מטרו דו"ח על הכנותיהם. 30 דקות לאחר מכן קיבל הגנרל ונטיקוף, מושלה הצבאי של הבירה, את ראש העיר למסירת סקירה אחרונה על המצב. אותה שעה הראה המדחום 27 מעלות.

כאשר הפציע השחר המחניק, מחו מאות אלפי אזרחים את שרידי שנת הסיוטים של ליל חמסין במגבת רטובה ויליד בתי-הספר פרצו בצהלה לרחובות כשמכנסי התעמלות בלבד לעורם. אזרחים רזיזים אצו לבתי החרושת לקרת, תוך תקוה להיות ראשונים. אולם לא היה צורך למהר: שוטרים כבדי סכר הכווינו בנייעיד תורים ארוכים וממכר הקרח התבצע במהירות.

כבר עם שחר החלה תכונה רבה בגנים הציבוריים. רזיזים הקדימו ותפסו מקומות מוצלים. אך חיליים הקימו אותם באיכות, הסבירו כי המקומות נשמרו לילדים. המשדרים הממשלתיים הציגו את שולחנות ה עבודה החוצה ותנועת רכבות ומכוניות מוגברת הסדירה את נהירת ההמונים לעבר חופי הרחצה והיערות.

תלמידי הכתות הגבוהות של בתי הספר התיכוניים הרכיבו שרשרות ברחובות והעבירו מים מיד ליד מברוי החצרות להשיקאת עצי הרחוב (ביניהם: נטיעות רכות הורשות 12 דלי מים ליום).

עם עלות השמש והחום פתחו 750 המד' רקות בהטחת זרמי מימיהן כשואטוטים נהגים ממקלחות חנם. אותה שעה מצאו מאות אלפים אזרחים נוספים מקלט במטרו המ' אורר. מכוניות מים דהרו ללא הרף, שטפו את האבק.

כאשר ראש העיר הודיע בשמונה בערב בגאווה כי מוסקבה ניצחה את החמסין מלאו הרחובות של עיר ארבעת המיליונים מאות אלפי אזרחים ששבו לבתיהם אחר ניצחונם על החמסין, בו נסתייעו 45 אלף טון קרח, 122 טון גלידה, כש-163 אלף מהם בילו ב' גנים הציבוריים, רבע מיליון נסע מחוץ ל' עיר, ו-600 אלף הסתחרו במטרו.

מאוכזבת

רפתיה

